

at binde Hænderne paa Communalbestyrelsen, kan gjøre Skade. Det er nemlig aabenbart — hvad der ogsaa er anført i Begrundelsen af dette Punkt — at det i og for sig kan være fuldstændig rigtigt, til visse Tider at lempe Skatten en lille Smule og ikke accurat at lade den falde sammen med det aarlige Indtægtsbeløb, som man nøiagtigt udmaalt skulde have ind; og det er vistnok ligesaa aabenbart, at det til andre Tider kan være ret ønskeligt, netop fordi man kan forudsæe visse Forhold, at faae en lidt større Indtægt end den, som ligefrem vil komme ud ved et saadant Regnestykke. Det, som det kommer an paa ved nærværende Skat, er, da Pengene i Tidens Længde skulle ind alligevel, at Skatten træffer de kommunale Skatteyhedere saa lempelig som muligt. I saa Henseende er der to Momenter, der maae lægges Vægt paa, nemlig for det Første, at Skatteyderne især kunne beregne nogenlunde, hvad de skulle give, altsaa, at der ikke skeer altfor store Spring i det Procentbeløb, hvormed man det ene Aar efter det andet opkræver Skatten; og for det Andet, at man netop lemper Skatten, naar der overhovedet kan være Tale derom, paa saadanne Tider, hvor det paa Grund af almindelige trykkende Omstændigheder maa være ønskeligt for Skatteyderne at svare saa lidt som muligt. Jeg seer derfor ikke, hvad man egentlig vil opnaae ved en saadan Bestemmelse, som det ærede Medlem omtalte, medmindre man, som jeg før ytrede, vil gaae ud fra den Forudsætning, at man saameget som muligt skal binde Hænderne paa Communalbestyrelsen, for at den ikke skal fristes til at bære sig galt ad, men denne Forudsætning vil føre saa vidt, at neppe Nogen vilde følge med til Enden.

Steen: Det er ikke min Agt at opholde mig ved de store Spørgsmaal, som indeholdes i denne Lov, og som have været saa ofte til Forhandling, at jeg ikke vil tiltroe mig Evne til at kunne sige noget væsentligt Nyt med Hensyn til disse Punkter. Derimod skal jeg knytte mine Bemærkninger til et Par Ord, der falder fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgfreds (Brix), der havde Ordet idag. Han gjorde opmærksom paa, at det Spørgs-

maal, hvorvidt disse Skattelove paa en nogenlunde rimelig Maade vilde ramme Befolkningen, i allerhøjeste Grad beroede paa, hvorledes de bleve bragte til Udførelse. Jeg skal derfor tillade mig at henlede Opmærksomheden paa de to Instanser, der have med Skatteansættelsen at gjøre, og paa det Usikkelige i, muligen at foretage en Forandring med Hensyn til Vigningscommissionen og muligen at faae rettet nogle af de enkelte Mangler, som efter tidligere Erfaring have vist sig at finde Sted ved Skatteansættelserne. Jeg skal da for det Første gjøre opmærksom paa, at Vigningscommissionen og Overligningscommissionen, disse to Instanser, der skulle afgjøre Skatteansættelserne, efter Loven skulle gaae frem efter fuldstændig forskellige Regler. Vigningscommissionen skal ansætte Skatten „efter bedste Skjønne“, hedder det i § 12, Overligningscommissionen derimod kan kun rette paa Vigningscommissionens Satser, forsaavidt de Oplysninger, der fremkomme, ere factiske, saadanne, som i deres Fremtræden ere documenterede saaledes, at Overligningscommissionen sættes istand til at danne sig en selvstændig Mening. Det følger naturligviis deraf, at det meget hyppigt maa træffe sig, at Vigningscommissionen virkelig har skjønnet urigtigt, uden at det paa nogen mulig Maade har været gjørligt for Overligningscommissionen at rette dette Skjøn, forsaavidt Vedkommende ikke har kunnet foreligge documenterede Oplysninger. Factum er nemlig det, at den færreste Deel af Skatteyderne forstaae at føre et saadant Regnskab, at de kunne documentere, hvad deres Indtægt virkelig har været. Selv de Mænd, som ifølge deres Stilling maatte antages at føre fuldstændig Bog over deres Indtægter og Udgifter, gjøre i Virkeligheden ikke dette, deels fordi de overhovedet slet ikke forstaae det — hvortil f. Ex. næsten udelukkende hele Høkerklassen kan regnes —, og deels fordi deres Detailforretning er af en saadan Beskaffenhed, at de ikke faae Tid eller Ro til at gennemføre et ordentligt Bogholderi. Det er derfor gjerne Tilfældet, at de fleste af disse Mænd, som sidde i en saadan Handels- eller Haandværksbedrift, paa en Maade maae skjønne over, hvad deres virkelige Indtægt har